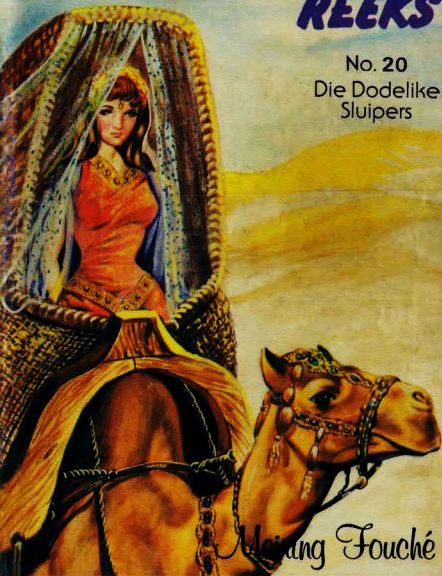


SAHARA - AVONTUUR REEKS

No. 20
Die Dodelike
Sluipers



Meiring Fouché

Hoofstuk	Bladsy
1. Verlore Karavaan	3
2. Een Aasvoël	11
3. Twee Stewels	21
4. Dodelike Kring	31
5. Reis in die Nag	40
6. Vergane Oase	47
7. Die Ruiters	57
8. Vasekeer	66
9. Kennismaking	73
10. Bloedige Oggend	82

VERLORE KARAVAAN

'n Donker Arabiese skoonheid met haar lang, glansende hare, sit heerlik op die rug van die wiegende kameel wat hier in die middel van die karavaan vinnig oor die Saharasand suidwaarts beweeg. Sy het 'n aangename lome gevoel want die herinnering in haar is soet. Sy dink terug aan die heerlike dae in Algiers waar sy 'n lang vakansie deurgebring het. Sy sit en teruggdink aan die sagte ligte in die nagklub, sy dink aan die aantreklike mans wat oormekaargeval het om haar te vergas. Sy dink aan al die eer wat haar betoon is. Aan die heerlike Westerse musiek op die maat waarin sy in die arms van soveel verskillende sjarmante mans gedans het. Sy is net spyt dat hierdie heerlike onderbreking in haar lewe nie langer kon voortgeduur het nie. Dit is die soort lewe vir 'n jong meisie, dink sy. Daarom voel sy 'n bietjie teësinnig om nou weer na die kamp van haar vader ver in die suidelike Sahara oor die heuwels van die Atlasgebergtes terug te keer. Sy sou daarvan gehou het om permanent in Algiers te bly. Dáár is tog plesier en opwinding. En tog verlang sy na die normale lewe saam met haar mense daar ver by die suidelike Oase. Dit is waar sy grootgeword het, dit is die wêreld wat sy liefhet en daarom is sy nou haastig. Partykeer wens sy dat die kamele nog vinniger wil beweeg. Toe hulle vanoggend weg is, het sy die leier van die karavaan gevra of hulle dan nie vinniger kan beweeg nie. Hy het belowe om die kamele vinniger op te druk. Maar al reis hulle ook hoe vinnig, sal dit nog 'n paar dae duur voordat hulle die groot afstand deur die Sahara afgelê het na die woonplaas van haar vader, die gerespekteerde en invloedryke ou sjeik van 'n stam van die Berber-Arabiere. Somala—want dit is haar naam—is nie blootgestel aan die versengende strale van die Saharason nie. Sy sit in die koelte van 'n groot kap wat op die rug van die kameel aangebring is. Dit is 'n pragtige ding met 'n raamwerk van ligte riet waaroor die sagte voue van duur Oosterse

sy afhang. Somala is binne hierdie kap op die rug van die kameel glad nie sigbaar nie. Sy voel afgesonder en vry hier waar sy sit. Sy kyk nou weer behaaglik na die voue van die sagte groen sy wat so bewe en wikkkel met die beweging van die kameel.

Toe steek sy haar slanke hand uit, trek die voue van die duur stof opsy en loer uit oor die groot, glinsterende massa van die sand waaroor hulle beweeg. Sy tuur ver vooruit, en anderkant die horison sien sy die Atlasberge uit die dynserigheid ontstaan en opreik na die hemel toe. Voor haar sien sy die ander kamele. Sy bemerk dat die drywers hulle vinnig opdruk en sy is dankbaar want hierdie lang reis deur die Sahara verveel haar altyd. Elke jaar stuur haar vader haar 'n bietjie Algiers toe om daar met die beskawing in aanraking te kom. In sy goeie hart besef hy dat dit haar partykeer moet verveel, want die lewe by sy oase is eenvoudig en dikwels eentonig. Veral vir 'n pragtige jong meisie soos sy, Somala.

Somala versit haar liggaam in die kussings op die kameel se rug, sit gemakliker, en sluit haar oë om 'n bietjie te probeer dut.

Somala is net op die punt om in te sluimer toe een gewerskoot hard en wreed oor die woestyn weerklink. Sy skrik so dat sy meteens penorent sit en sy voel hoedat haar hart in haar keel slaan.

Die volgende oomblik verdiep haar skok toe nog 'n skoot val. Nog een en nog een.

Die karavaan het meteens tot stilstand gekom en sy hoor hoedat daar hard oor en weer geskreeu word.

Sy ruk die voue van die sy-afskorting weg en kyk uit. Daar is verwarring. Met hewige skok aanskou Somala hoedat twee of drie van die drywers op die sand dood lê. Ook 'n paar kamele lê bloeiend op die sand.

Kemal, haar vader se vertroueling wat haar op hierdie reis vergesel om haar met sy lewe te beskerm, kom van voor af aangehardloop en gryp haar kameel aan die bek. Laat die dier dadelik lê.

„Wat is gaande, Kemal?” vra Somala verbaas. „Wie is dit wat op ons vuur?”

„Ek verstaan dit glad nie, U Hoogheid,” antwoord Kemal. „Dit het so skielik gebeur dat ek aan die begin nie geweet het wat gaande is nie. Maar nou sien ek ruiters oor die sand aankom.”

„Ruiters?”

„Ja, ruiters, U Hoogheid. Ek kan dit nie verstaan nie. Die mense lyk vir my soos Arabiere.”

„Maar waarom sou hulle dan op ons skiet?”

„Dit weet Allah alleen, U Hoogheid.”

„Hoeveel is doodgeskiet?”

„Drie drywers en twee kamele, U Hoogheid.”

„Maar dit is onverstaanbaar,” sê Somala. „Waarom sou Arabiere op ons karavaan vuur?”

„Dit is wat ek nie kan verstaan nie, U Hoogheid,” antwoord Kemal. „Daar kom hulle aan,” sê hy en beduie met sy hand. Sy kyk in die rigting waarin hy beduie en toe sien sy die lang streep ruiters reguit op hulle aangery kom. Hulle ry drie-drie langsmekaar en tog is hulle Arabiere.

„Waarom ry hulle so?” vra Somala vir Kemal.

„Dit is wat ek nie kan verstaan nie, U Hoogheid,” sê Kemal. „want Arabiere ry nie so drie-drie langs mekaar nie.”

Hy gee weer dadelik pad, gee 'n paar vinnige bevale en toe stap hy 'n paar tree oor die sand in die rigting van die aankomende kolonne. Daar gaan hy staan, sy hand op die handvatsel van sy kromsabel, want hy is die beskermer van Somala. Die een wat haar aanraak, moet dit oor sy lyk doen.

Waar Kemal daar staan, kan hy sien dat hierdie ruiters almal op groot, sterk perde ry. Die diere is vet en in goeie kondisie. Hy staan fronsend daar, gedeeltelik omdat die weerkaatsing van die Sahara son so sterk is, gedeeltelik omdat hy probeer vasstel watter eienaardige kolonne dit is wat hier op hulle afgery kom.

Hier agter Kemal staan die paar oorblywende drywers van die karavaan ook met hul hande aan hulle kromsabels. Hulle het hul ou Arabiese gewere liever nie tevoorskyn gehaal nie want Kemal besef goed dat dit nodeloos sal wees vir hulle paar om met hul ou

gewere onder hierdie kolonne los te bars.

Toe die voorste paar ruiters van die kolonne 'n paar tree van Kemal af is, hef hy sy kromsabel omhoog en beduie vir hulle om stil te hou. Een van die voorste ruiters steek ook sy hand in die lug op en beduie vir hulle wat hom volg om stil te hou.

„Ek is Kemal, oppasser van Somala, die dogter van my sjeik. Waarom het julle op my geskiet en my mense gedood? Hierdie is 'n vreedsame karavaan.”

„Waarheen reis jy, Kemal?” vra een van die drie manne wat heel voor stilgehou het. Hy praat Arabiers maar in sy stem is daar iets wat Kemal nie heeltemal verstaan nie. En ook die gesig van die man is vreemd. Nie alleen sý gesig nie, maar die gesigte van al drie die manne heel voor. Hulle is soos Arabiere aangetrek. Onder hul mantels steek selfs die punte van kromsabels uit. Maar van hul gesigte is daar nie veel te sien nie. Daar is 'n bedekking wat ooploop oor die mond en neus tot net onder die oë. Dit is vir Kemal nie te buitengewoon nie. Hy weet dat Arabiere dit dikwels doen om hul gesig te beskerm wanneer daar 'n sterk wind waai of wanneer die son uiters warm is. Maar op daardie oomblik waai daar geen wind nie en die son is nie warmer as gewoonlik nie. En tog dra hierdie drie manne daardie gesigbedekking wat feitlik net die oë ooplaat.

En nog iets val vir Kemal op, sodat iets diep binne-in hom roer. Daardie drie pare oë wat hy daar sien, is nie die oë van Arabiere nie. Die oë van twee van die manne is helderblou en dié van die derde ligbruin. Dit is nie die donker, vurige oë van die Arabiere nie.

„Ek het jou 'n vraag gevra, Kemal,” sê die lang man op links weer.

„Ek neem Haar Hoogheid, Somala, terug na die woonplek van haar vader die sjeik van die Berberstam wat ver suidwaarts hiervandaan by die oase woon.”

„Waar kom julle nou vandaan, Kemal?” vra die man.

„Ons kom van Algiers,” antwoord die getroue dienaar. „Ek vra weer: wie is julle en waarom het julle my mense doodgeskiet? Ons het niks vir julle gedoen nie.”

„Jy vra baie vrae, Kemal,” sê die lang ruiter met sy deurdringende blou oë.

„Enige man sal so 'n vraag vra?” antwoord Kemal, want Kemal is 'n onverskrokke Arabier. Hy neem sy plig ernstig op en hy het nie 'n bang haar op sy kop nie.

Hy sien dat die lang man nou by hom verby kyk. En hy weet waarna die man kyk. Hy kyk na Somala se sonkap. Meteens roer hy sy perd met die hande en hy probeer vorentoe beweeg, maar dit is toe dat Kemal sy kromsabel weer ophef en vinnig voor die ruiter inspring. „Ek weet nie wie jy is nie, lang reisiger,” sê Kemal, „maar ek sal jou nie toelaat om haar hoogheid Somala te nader nie. As jy met haar wil praat, kan jy deur my praat. Maar jy sal nie nader gaan nie.”

Kemal sien iets in die man se oë flits. Iets soos haat of woede—hy weet self nie wat nie.

„Soos ek reeds gesê het, jy praat baie, Kemal. Ek wil met Haar Hoogheid Somala praat, maar nou staan jy voor my perd.”

Hy sê dit kalm en in sy blou oë kom daar selfs 'n glimlag.

„En soos ek reeds gesê het,” antwoord Kemal, „is ek die beskermer van Haar Hoogheid, Somala. Moet haar nie probeer nader nie, want ek sal dit nie toelaat nie. Ek wil weet waarom julle van my manne doodgeskiet het. Ons is onskuldig. Ons het niks gedoen nie.”

Die lang vreemdeling antwoord nie daarop nie maar roer sy perd weer met die hakke.

Kemal gryp die ryperd aan die stang vas.

Een van die twee vreemdelinge heel voor daar langs die lang man, ruk sy rewolwer soos blits onder sy kleed uit.

En dit is toe dat die hoë vrouestem duidelik en gebiedend deur die stilte kom.

„Kemal!” roep Somala. „Laat die vreemdeling my nader. Dit is 'n bevel.”

Kemal los dadelik die perd se stang en swaai om. Hy sien dat Somala van die rustende kameel afgeklim het. Sy staan daar op die

sand, 'n ongelooflike beeld van skoonheid. Haar weilige swart hare skitter in die son en haar byna deurskynende gewaad kleef aan elke kurwe van haar liggaam. Dit lyk asof die groot ooringe vuur skiet soos die sonlig hulle vang. Haar oë is nou en strak op die lang vreemdeling gerig.

„Laat hom nader kom, Kemal,” beveel sy weer, want sy het gesien hoedat die middelste vreemdeling heel voor 'n rewolwer uitgeruk het. En Kemal, die getroue dappere, onverskrokke Kemal is die laaste man wat sy wil verloor. Want as sy hom verloor dan is sy ook verlore, dit weet sy baie goed.

Kemal staan verwese opsy en die lang ruiter druk sy perd met die hakke, ry dadelik tot by Somala.

Met sy sabel nog steeds in sy hand stap Kemal ook nader.

„Wie is jy en waar kom jy vandaan?” vra Somala uitdagend toe die ruiter hier by haar stilhou. „Waarom het jy onskuldige mense laat doodskiet? En dan nog van ons kamele ook. Ons is hier in die middel van die woestyn. Hoe kan ons sonder ons kamele klaarkom?”

„Ons wou julle maar net tot stilstand bring,” sê die lang vreemdeling met 'n kort, siniese, onverskillige laggie.

„As my vader hiervan hoor, sal jy boet,” sê Somala.

„Nee, jou vader sal nie hiervan hoor nie, skone Somala,” antwoord hy.

„Vader sal weet,” sê sy moedig. „Eendag is eendag, dan sal hy weet. Ek het jou gevra wie jy is. Wie is jy wat soos 'n Arabier lyk maar nie 'n Arabier is nie?”

„Ek,” sê die lang vreemdeling, „is die skrik van die Sahara. Almal vrees my, maar niemand weet wie ek is nie. En hulle wat my volg, is die dapperste onder die dapperes.”

Kemal het al 'n bietjie opgelet wie die vreemdeling volg. Hul perde is groot, stewig en uitgegroeï. Hulle saals is nie die gewone Arabiese saal nie—dit is duur militêre saals. Tog is die manne wat die perde ry Arabiere, behalwe hierdie drie heel voor. Dit is wat hy nie kan kleinkry nie. Watter soort Arabiere is dit dié wat op sulke

groot perde ry en op sulke duur saals?”

„Jy is 'n pragtige vrou, Somala,” sê die lang vreemdeling. „So 'n skoonheid soos jy behoort nie in die Saharawoestyn nie. Jy hoort in 'n paleise van prinse. Jy hoort in die harem van die Koning.”

„En wat wil jy hê, en wat het jy kom maak?” vra Somala, en die woede skitter in haar oë. „Ons reis is ver en ek kan nie die hele dag met jou staan en praat nie.”

Hy lag weer. Toe sê hy: „Ons het vir jou kom haal, Somala.”

„Vir my kom haal?”

„Ja, ons het jou kom haal, Somala. Ons het al baie gehoor van jou skoonheid en nou kan ek verstaan dat ek die waarheid gehoor het toe hulle gesê het dat jy die skoonste vrou in die suidelike Sahara is. Dit is daarom dat ons jou kom haal het.”

„Ek is op pad na my vader,” sê sy. „Ek reis saam met Kemal met ons karavaan en ek reis met niemand anders saam nie.”

Die lang man draai hom in die saal en maak gebare met sy linkerhand. Vier van die Arabiese ruiters kom nader, klim van hul perde af en stap nader na Somala. Een staan dadelik nader en gryp haar polse vas. Die volgende oomblik spring Kemal nader en voordat iemand kan besef wat gebeur het, het die sterk Kemal twee Arabiere met sy kromsabel op die grond neergevel. Nadat hy hulle neergevel het, spring hy tussen Somala en die lang vreemde ruiter in. Hy swaai sy lang kromsabel weer omhoog en mik na die ruiter. Maar toe klap die skoot. Kemal steier daar waar hy staan, kantel op sy voete, die kromsabel glip uit sy hand en toe slaan hy met 'n sagte snak op die sand neer.

Somala gee 'n harde gil, swaai om en hardloop vervaard en wanhopig terug na haar kameel.

Maar dit baat haar nie veel nie want 'n paar ander Arabiere roer hul perde vinnig aan en toe sy haar weer kom kry, is sy omsingel. Hulle gryp haar vas en hoe sy ook al worstel en veg, hulle slaag daarin om haar hande agter haar rug vas te bind en ook haar enkels stewig vas te maak.

En dit is toe sy magteloos daar lê, dat die ander paar karavaandrywers tot aksie oorgaan. Met 'n harde skreeu en met die kromsabels omhoog gehef, storm hulle op die paar Arabiere af wat vir Somala vasgemaak het.

Dit is 'n kort en woedende geveg want dit duur seker nie meer as vyf minute nie. Die lang vreemdeling meng hom glad nie daar in nie. Hy sit dood op sy gemak daar met sy hande aan die saaknop saamgekleem. Met 'n vinnige glimlag aanskou hy die kort, bloedige geveg tussen Somala se getroue handlangers en sy eie Arabiere.

Hoewel dit 'n kort geveg is, is dit 'n verwoede geveg. En die paar karavaandrywers is behendiger vegters as wat die lang vreemdeling hom verbeel het. Hulle is maar 'n stuk of vyf maar toe die lang man weer sien, het hulle reeds ses van sy Arabiere neergevel. Dit kwel hom meteens. Dit het alles so gou gebeur dat hy eintlik nie besef het wat gaande is nie.

En nou spring een van Somala se karavaandrywers na die perd van die lang vreemdeling. Maar voordat die man nog een tree gehardloop het, skiet hy hom met die rewolwer tussen die oë. Die ander paar karavaandrywers sien dit en bestorm hom ook, maar ook hulle word platgeskiet nog lank voordat hulle hom kan bereik.

En toe alles oor is, druk hy sy rewolwer onder sy kleed weg en kyk met 'n byna minagtende glimlag na Somala wat daar op die sand lê. „Ek is jammer dat dit gebeur het, U Hoogheid,” sê hy kamma eerbiedig. „Jou karavaandrywers is blykbaar baie opstandige manne.”

„Hiervoor sal my vader jou lewendig afslag. . .” Haar donker oë vlam van haat en veragting. „Daardie dag wanneer dit gebeur,” sê sy, „sal ek jou nog in jou foltering deur die gesig slaan.

EEN AASVOËL

Dit is laat dieselfde middag toe 'n klein patrollie van die Franse Vreemdelegioen op die skerp maanhaar van 'n groot duin gaan sit om te rus. Hulle het vandag al ver getrek en hul liggame voel nou asof die son die laaste greintjie energie uit hulle gebrand het. Die patrollie van ses man is onder aanvoering van 'n ou bekende in die Vreemdelegioen, sersant Catroux. Catroux lê nou hier op sy sy en bekyk die wêreld. Sy vyf manskappe is so uitgeput dat hulle almal met hul gesigte in hul hande plat op die sand lê in die verterende son.

Maar al vyf skrik op toe Catroux iets sê, en toe hy so sê, spring hulle almal orent en kyk met groot oë in die rigting waarin hy beduie. Net hier links van hulle, na die suidweste, sien hulle die kolonne ruiters voortbeweeg. Catroux ruk sy teleskoop uit sy sak, trek dit vinnig uit en ondersoek die kolonne.

„Arabiere,” kondig hy aan.

„Dit kan ons almal sien, mon sergeant,” sê een van die manskappe. „Maar watter soort Arabiere? Is dit Doelaks?”

Catroux skud sy kop. „Ek kan nie uitmaak wat hulle is nie,” sê hy. „Maar hulle lyk heeltemal vreedzaam. Dit lyk vir my daar is sowat veertig of vyftig.”

Maar toe frons die kort Fransman. Daardie ruiters beweeg nou oor 'n plato en hy merk dadelik op, net soos Kemal opgemerk het, dat daardie ruiters nie soos Arabiere ry nie. Elkeen van die manskappe merk dit op.

„Hulle ry so snaaks vir Arabiere,” sê een van die manne.

„Dit is net waaraan ek nou gesit en dink het,” antwoord Catroux. „Dit is die eerste maal dat ek Arabiere so sien ry—driedrie langs mekaar. En tog is hulle Arabiere.”

„Miskien het hulle weer iets nuuts geleer,” sê een van die manskappe.

„Wie weet,” antwoord Catroux, druk die teleskoop terug en steek dit in sy sak net toe die kolonne aan die anderkant van die plato afsak en uit die gesig verdwyn. „Laat ons hulle maar begaan,” sê Catroux. „Hulle was seker iewers heen.” Dit is ook net toe Catroux weer op sy sy neersak om ’n bietjie te rus dat hy ’n ander verskynsel aanskou. Toe sê hy: „Die aasvoëls is danig op ons spoor vandag. Hier kom al weer ’n klompie aan.”

„Hulle is nie op ons spoor nie,” sê een van die manskappe. „Daardie aasvoëls is dikgevreet, want hulle soek nie; hulle vlieg reguit en ook nie baie hoog nie.”

„So by my kool,” sê Catroux, „dit is die waarheid mon ami. Daardie aasvoëls het klaar gevreet.”

„Dalk een van die Arabiere se perde wat ingegee het,” sê een van die manskappe.

„Dit kan maklik wees,” sê ’n ander.

„Dit lyk vir my hulle vlieg na Fort Laval om vannag daar te gaan slaap,” sê Catroux. „Ek hoop dit is maar net ’n perd wat hulle beet gehad het.” Terwyl die Fransman praat, hou hy die streep aasvoëls dop wat uit ’n noordwestelike rigting stadig en rustig aangevlieg kom.

Maar die volgende oomblik spring hy vinnig uit die sand uit op en staan gespanne daar. Hy staar nou stip na die aasvoëls.

„Wat is dit nou Sersant?” vra een van die kêrels. „Dit lyk amper asof die kaalnekvoëls jou bekoor.”

„Kyk na daardie agterste een,” sê Catroux. „Sien julle hom? Hy is anders. Kan julle dit sien?”

Die vyf manskappe spring almal orent en nou kyk hulle met dieselfde konsentrasie as Catroux na die agterste aasvoël wat bepaald eenaardig lyk.

„Dit lyk asof sy derms uithang,” sê Catroux.

„Dit is nie derms daardie nie, mon sergeant,” sê een van die kêrels.

„Nou wat kan dit wees?”

„Dit is iets wat uithang,” sê ’n manskap.

„Of dalk iets wat aan hom vasgebind is,” sê iemand anders.

Die streep aasvoëls nader hulle vinnig en hoe nader hulle kom, hoe meer verbaas en verwonderd kyk die paar manne na daardie vreemde verskynsel aan die agterste aasvoël. Iets hang en swaai onder die voël. Blykbaar maak dit hom baie ongemaklik want af en toe skiet hy vinnig omhoog, dan weer omlaag en dan swaai hy sommer na die kant toe en dit is duidelik dat die voël probeer om ontslae te raak van daardie ding—wat dit ook al is.

„Nou praat ek nie nog ’n woord nie,” sê Catroux. „Ek kan nie uitvind wat met daardie voël verkeerd is nie. Blykbaar gewond of beseer. Dit lyk asof sy ingewande uithang.”

Dit lyk nou vir hulle asof die ding wat daar aan die aasvoël is, ’n deel van homself is. Daarom sê Catroux skielik: „Laat ons hom blaker. Ek wil weet wat hier aangaan.”

Die manne gryp almal hul gewere opgewonde op, gee die aasvoëls kans om nog ’n bietjie nader te kom, mik almal op die agterste een, en toe Catroux die teken gee, skiet hulle. Die stomme aasvoël het nie ’n kans nie. Die vere waai, en met ’n groot gefladder van sy vlerke, stort hy omlaag na die woestyn.

Die aasvoël het nog nie eens mooi grondgevat nie, toe hardloop hulle al. In die moeë liggeme is daar nou weer die krag wat skielike opwinding in ’n mens bring. Hierdie patrollie deur die sand was vir hulle maar oninteressant. Hulle het niks teëgekom wat die moeite werd is nie, behalwe die groep ruiters wat hulle so pas gesien het en nou hierdie vreemde verskynsel van die aasvoëls. Catroux is voor. Met sy twee krom bene draf hy dat die sand so waai en die ander manne volg hom uitasem deur die warm son. Die aasvoël het seker sowat tweehonderd tree van hulle af geval en dit duur nie ’n honderd jaar nie of hulle sien die voël roerloos teen ’n duin lê.

Hulle haas hulle daarheen en ’n paar tree van die aasvoël af steek Catroux vas. „Mon Dieu!” sê hy net. „Dit lyk vir my die vuilgoed kom uit Parys,” sê hy net. „Blykbaar is dit ’n stuk klere wat aan hom vas is.” Hy praat nie verder nie. Hy stap vinnig deur die sand nader en gaan hurk by die aasvoël.